

Köszöntő

köszönet

AZ ÉRETTSÉGIZÓ DIÁK

Mezei Mária, a budapesti Nemzeti Színház kiváló művésze október 16-án lesz hetvenéves. Évek óta nem látjuk őt a színpadon: súlyos betegen, oxigénpalackhoz kötve az emlékeinek él budakeszi házában. Kecskeméten született, de gyermekkorát, ifjúságát Szegeden töltötte, innen indult el a világot jelentő deszkákra is. Visszaemlékezéseinek készülő kötetéből most azt a fejezetet közöljük, amelynek első részét a Tömörkény gimnázium ünnepségén, 1972. október 21-én a szegedi Nemzeti Színházban mondotta el, a többit pedig ugyanannak az évnek decemberében írta, de az idén júniusban néhány — dőlten szedett — megjegyzéssel kiegészítette.

Kedves Ünneplő Közönség!

Engedjék meg, hogy először is megmondjam, milyen boldog vagyok, hogy itt lehetek Önök között. Boldoggá tesz, hogy a Tisza-parti, szép, piros téglás gimnázium ünnepélyén negyvennégy év után újra fölléphetek.

Hiszen nyolc éven keresztül, amíg az iskola növendéke voltam, nem lehetett olyan ünnepély, hogy a tornaterem dobogóján meg ne jelenjek. Az a dobogó volt az én első színpadom, vagy ha úgy tetszik, a starthelyem.

A pálya, amelyet befutottam, hosszú távú terepfutás volt, hol hegynek, hol völgynek vezetett. Megfordultam az ország és Budapest szinte valamennyi színpadán és sok-sok dobogóján is, de fölléptem Szabadkán, Újvidéken, Kolozsvárott, Párizsban és Stockholmban, Kanadában és New Yorkban.

Szép és fárasztó futás volt. Szinte 40 évig tartott. Két évvel ezelőtt, átmenet nélkül, menet közben, kidőltem a sorból, és orvosi tanácsra föl kellett adnom a további versenyt.

Most, hogy itt állok újra, régi starthelyemen, valahogy úgy érzem magam, mint